

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

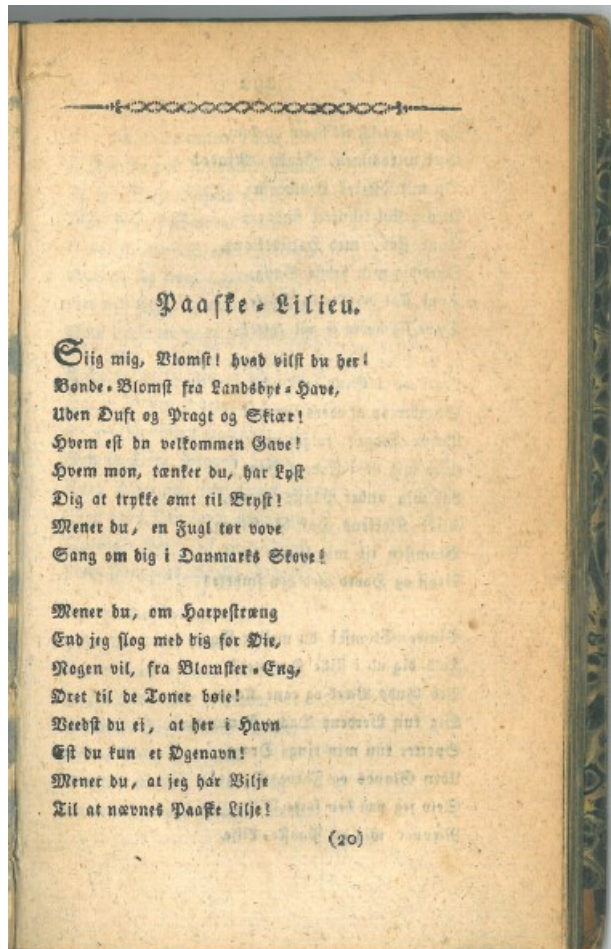
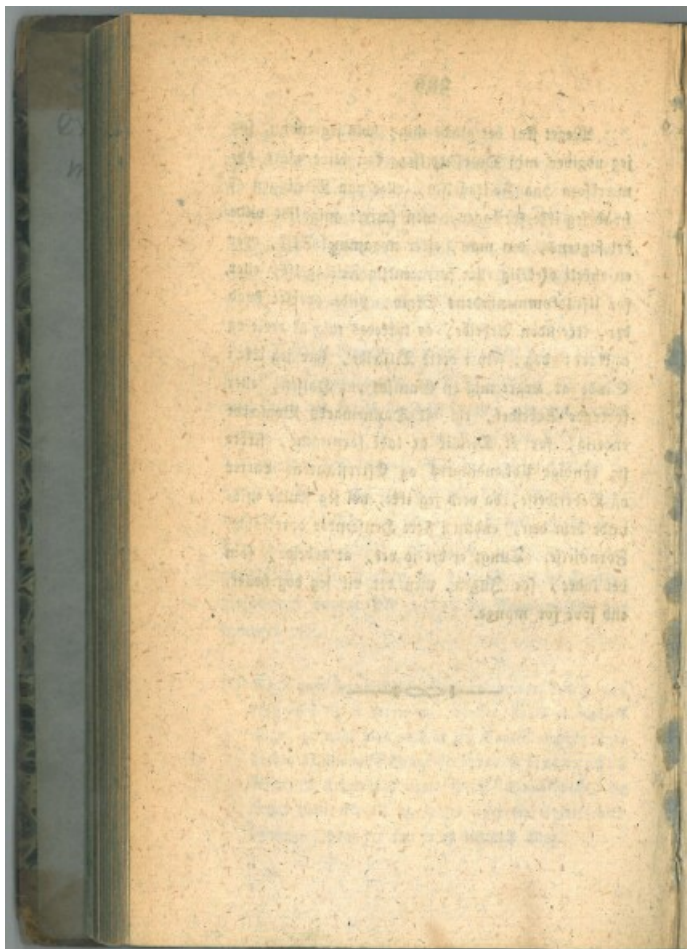
Titel: Paaske-Lilien

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Paaske-Lilien", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 291. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306_12-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Paaske - Liliu.

Sig mig, Blomst! hvad vilst du her!
Bonde - Blomst fra Landsby - Have,
Uden Duft og Pragt og Skjær!
Hvem est du velkommen Gave!
Hvem mon, tænker du, har Lyst
Dig at trykke smt til Bryst!
Mener du, en Fugl tør vove
Sang om dig i Danmarks Skove!

Mener du, om Harpestreng
End jeg slog med dig for Die,
Nogen vil, fra Blomster - Eng,
Dret til de Toner høie!
Veedst du ei, at her i Havn
Est du kun et Dgenavn!
Mener du, at jeg har Vilje
Til at nævne Paaske Liliu!

(20)

Ja, du vedst til hvem du kom,
 Vær velkommen, Paaske-Minde!
 Du mit Hjertes Helligdom
 Aldrig skal tillukket finde;
 Døne skal, med Høitidsklang,
 Døve dig min bedste Sang,
 Døne skal den i min Høtte,
 Døve sig hvem ei vil lytte!

Lever op i Sind og Hu!
 Stander op af eders Grave!
 Barne-Dage! følger nu
 Med mig ud i Faders Hæve!
 Lad mig under Paaske-Sang,
 Kirke-Klokkens Høitids-Klang,
 Blomsten til mit Hjerte trykke,
 Bregst og Hoved mid den smykke!

Winter-Blomst! du melber Vaar,
 Født dig ud i stille Kammer!
 Ved Guds Værk og egne Raar,
 Sig kun Verdens Daare skammer.
 Spottes kun min ringe Dragt,
 Uden Glans og Farve-Pragt!
 Selv jeg paa den sorte Tilse,
 Rævner mig en Paaske-Lilje.

Ei i liflig Sommer-Luft
 Spiret jeg paa Blomster-Stade,
 Ei saa fik jeg Rosens Duft,
 Ikke Liljens Solter-Blade;
 Under Winter-Storm og Regn,
 Sprengt jeg frem i gelde Egn,
 Ved mit Syn kun den sig seer,
 Som har kjær hvad jeg betyde.

Bondeblomst! men er det sandt!
 Har vi Noget at betyde!
 Er vor Prædiken ei Tant!
 Kan de Døde Graven berde!
 Stod han op, som Dødet gaaer!
 Mon hans Død igien opstaaer!
 Springer klart, af gule Lagen,
 Livet frem med Paaske-Dagen!

Kan de Døde ei opstaae,
 Fatet har vi at betyde,
 Visne maae vi brat i Traa,
 Ingen Hæve skal vi pryde.
 Glemmes skal vi under Muld,
 Vit ei Døret underfuld
 Smelte, støbes i det Dunkle,
 Dg som Lys paa Graven sunkle.

(20*)

Paaske-Blomst! en Draabe stærk
 Drak jeg af dit gule Bøger,
 Og som ved et Underværk,
 Den mig hæver, vederkøyer,
 Svane-vinge, Svane-Sang
 Synes mig af den udsprang,
 Daagnende jeg seer de Døde,
 I en Paaske-Morgen-Røde.

Sværmer jeg! ja, sværmer du,
 Saga! over Tidens Bølger!
 Dig det var jeg kom ihu,
 Følger kun, naar dig jeg følger.
 Dronning over Gravens Følt!
 Et ei du de Dødes Følt!
 Jo, og hvis de ei opvækkes,
 Skal med Spee dit Spiic og brækkes.

Har du ei din Borg saa holdt,
 Under sorte Marmel-Risse!
 Fører selv, ei i dit Skjold
 Du den gule Paaske-Lilje!
 Ligger ei din Glands, dit Guld,
 Og din Hjerterham i Muld!
 Kan ei brat de Graven bryde,
 Intet har du at betyde.

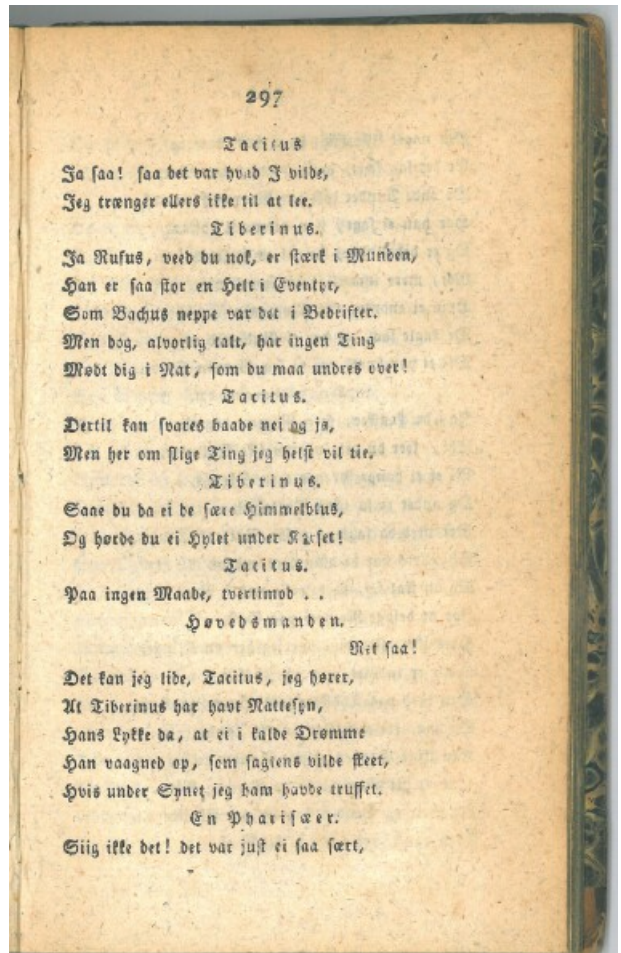
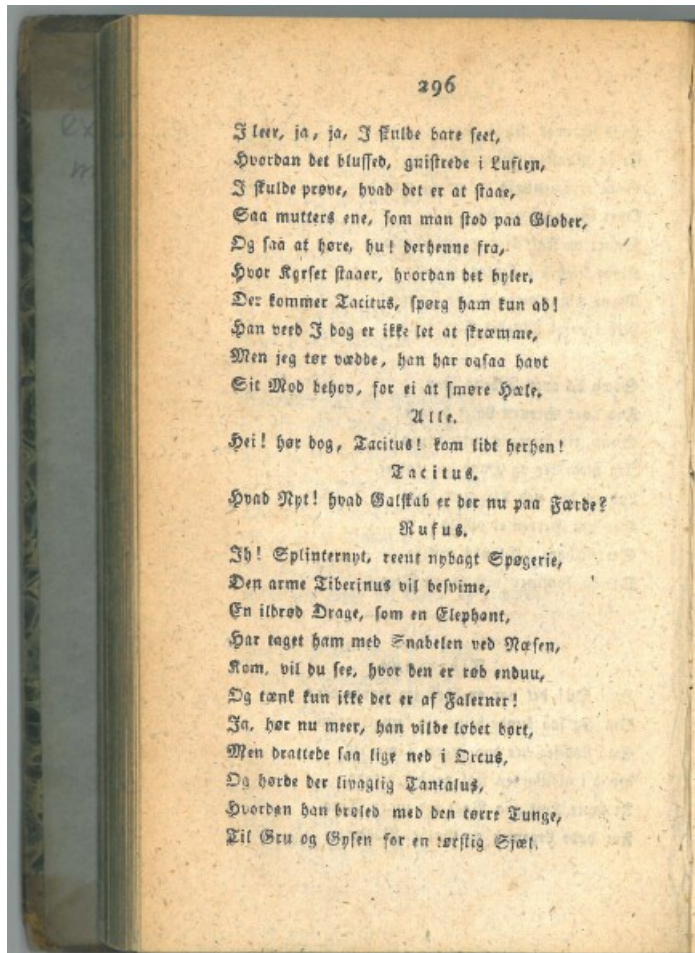
Hvis sig over denne Nat
 Ei en Paaske-Morgen hæver,
 Som et Gienfærd, tomt og mat,
 Dver Gravens du svæver.
 Snart da skal Afsgrundens Trold
 Kløve traek dit Arelts-Skjold,
 Mane dig, med al din Længsel,
 Ned i evigt Noctes Fængsel.

Svæv da over Tidens Hav,
 Did hoor Stenen Løstet velger!
 Svæv til Herrens lukte Grav!
 Jeg med Tro og Haab dig følger.
 Lad os der ved Klippens Fod,
 See om Herren ei opstod!
 See vi ham i Glands opsigte,
 D! da kommer vist Hans Rige.

Liberinus.

Hu! Hu! det var en Post jeg havde der!
 Om jeg saa kunde blive rig som Crassus,
 Saa stod jeg der dog ingen Lime til.
 Hvad i al Verden skal og det betyde,
 At sætte Folk paa Lagt for ingen Ting,
 For døde Legemer og Galge-Bakter!

Om noget Underligt ham har beegnet,
 Er det saa sært, om, endnu denne Nat,
 De onde Aander tykt om Graven svæmme!
 Har han ei sagt, han atter vil opstaae,
 Og er det Under, de vil os forfærde!
 Nei, mere underligt det synes mig,
 Hvis ei endnu, for Morgentid frembyder,
 De lagte saa, at var ei Gud med os,
 Det ei var sært, om vi fra Graven stippede.

Hoveds manden.

Ja, du kanfæ, men Romere dog ei,
 Thi, seer du vel, vi romerske Soldater,
 Vi er ei bange for vor egen Stjeppe,
 Og andet er jo intet Koglespil.
 Det veed da sagtens ogsaa Nattens Aander,
 Thi ellers var de hummere end vi,
 Og du skal see, de ta'r sig nok i Vare,
 For at besøge Romere paa Post.
 Hvis ikke, seer du, har jeg her en Klinge,
 Som er indviet paa en Iffest,
 Den bød paa Iphigene som Smør og Kage,
 Og haardere er sikkert ingen Aand,
 Kan slige Vaaben ei paa Aander sætte,
 Saa er det Sagen, de er Veie og Vind,
 Og Veie og Viid kan man vel ikke kende,
 Men ganske rolig see og blæse ad.

Det kalde vi at sætte Blæst mod Blæst,
 Og lige Børn de lege altid bedst.

Pharisæeren.

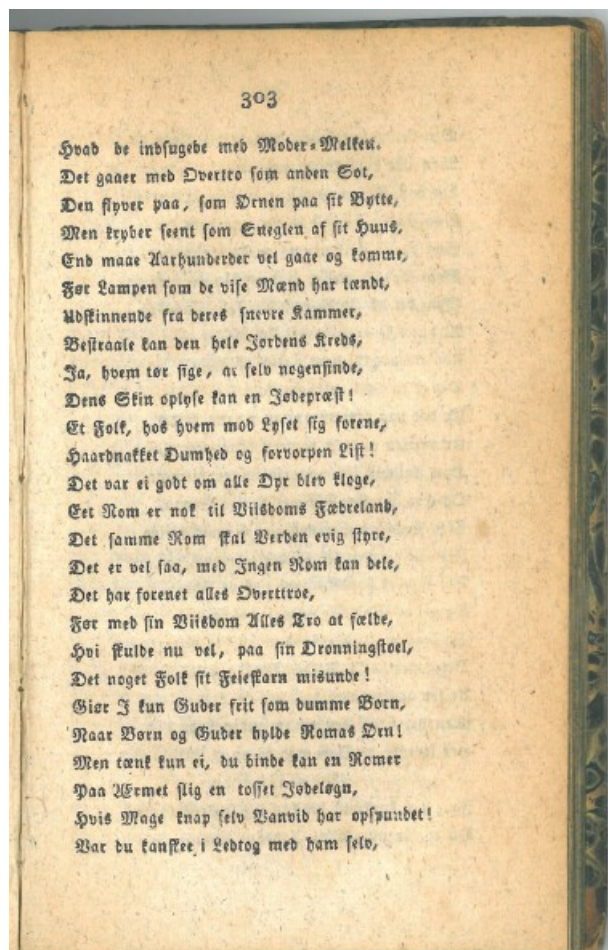
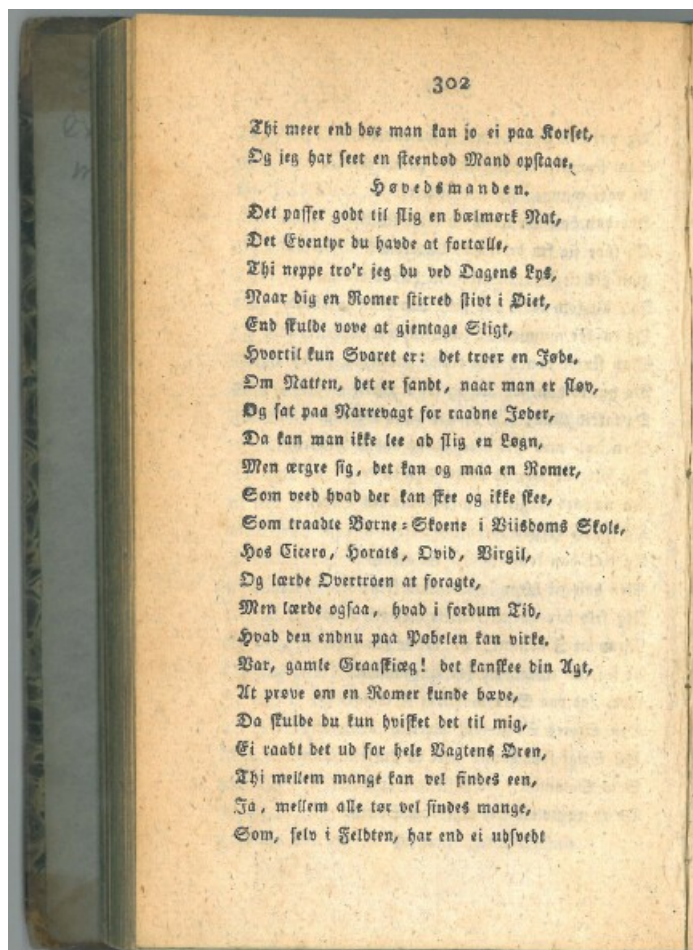
Du er en Spotter, kiender ei vor Lov,
 Og har ei seet den Kogler, mens han leved,
 Jeg vilde ønske, du kun eengang saae,
 Hvad jeg har seet for tit i mine Dage!
 Seet Kroblinge, ja seet dem mange Aar,
 For denne Kogler end var født til Verden,
 Seet Blinde, Døve, som jeg leged med,
 Mens de var Børn, og som jeg tog ved Næsen,
 For ret at vide, om de ikke loi,
 Dem har jeg seet helbrede af den Kogler,
 Dem har jeg seet ham spytte, blæse paa,
 Saa Stæren faldt, som Eliel, fra deres Dine,
 Saa Ordene sloi ind at lude Dorre.
 Ja, jeg har seet, hvad jeg maa grue for;
 Saa Hoarene sig reise paa mit Hoved,
 Hvergang jeg tænker paa hvad jeg har seet.
 Der var en Mand, det var min egen Færende,
 En rig og fornem og gubfregtig Mand,
 Men som af Kogleren sig lod forblinde.
 Han bliver syg og døer, jeg saae ham døe,
 To Søstre havde han, to fromme Kvinder,
 Godtroende som Kvindfolk pleier van,
 Og Kogleren med Liv og Sjæl hengivne,

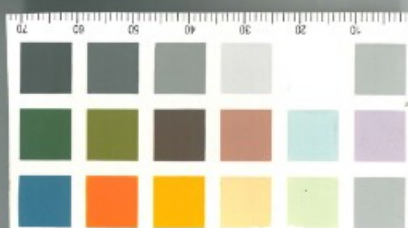
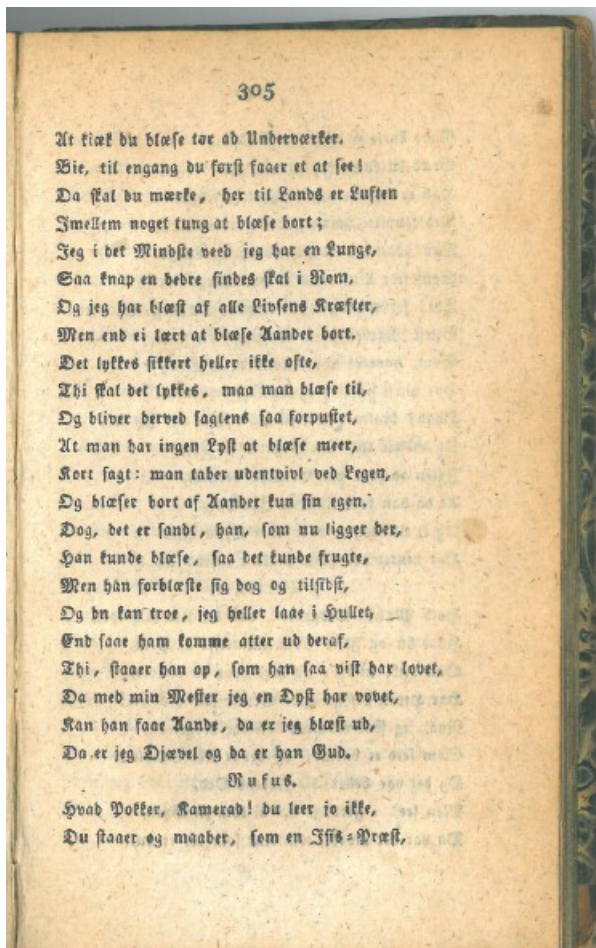
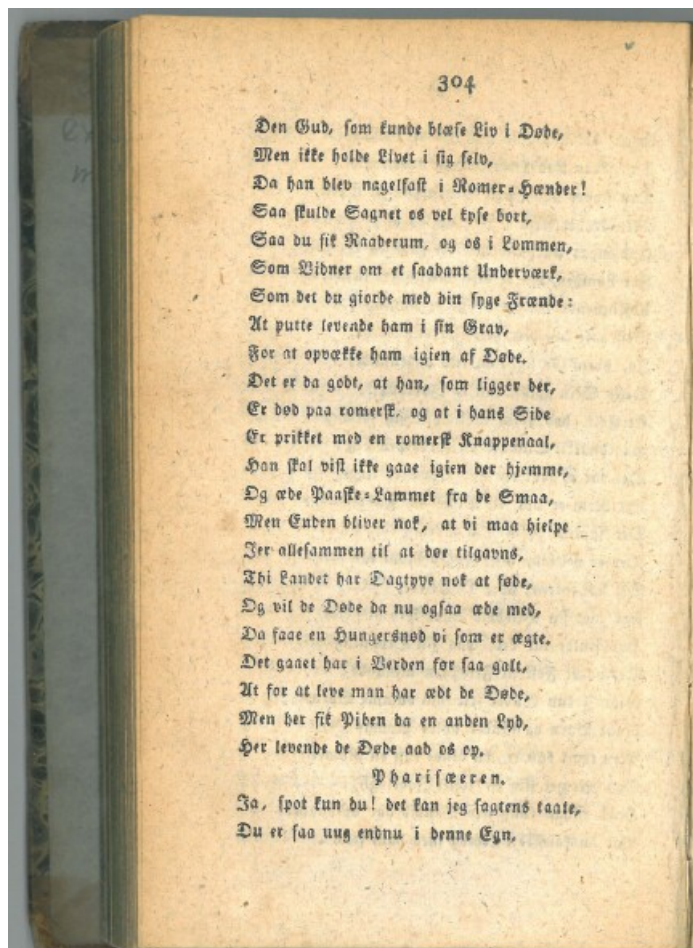

De sendte Bud, da Broderen blev spg,
 Men der kom Ingen, og, med Sorg i Sinde,
 Der glæded mig for Guds og Sandheds Skjeb,
 See denne Sygdom, den er dog hans Messer,
 Og altsaa er det andet Koglerie,
 Thi for Guds Søn er ingen Ting umulig,
 Saa tænkte jeg, og saar ham døe, som sagt,
 Og da jeg havde først paa alle Maader,
 Derom forvissat mig at han var død,
 Saa tænkte jeg, det kan dog aldrig Kade,
 For Wisheds Skjeb, nu med en Knappemaal
 At prikke lidt i Nakke og i Hjerte;
 Thi man har seet saa mange svære Ting,
 At selv det Sværeste man knap forsværger.
 Som sagt, saa gjort, jeg turde svoret paa,
 At dødere kom ingen Mand i Graven.
 Et døermed nok, hver Morgen tidlig gif
 Jeg ud til Hulen, - lettede ved Stenen,
 Og fjerde Morgen lugtede jeg Liig.
 Lad Kogleren i Herrens Navn nu komme,
 Jo før, jo heller! her er Keilighed,
 Til at bevise, han var ingen Praler,
 Dengang han roste af, at han, som Gud,
 Kan giøre levende og vække Døde,
 Men see! hvad skeer! den samme Formiddag,
 Med eet man hører: Messen, Jesus kommer.

Jeg var den Første, kan I sagens troe,
 Som spundte mig at komme ham i Møde,
 Vi vare mange, alle gad vi seet,
 Hvordan kan Søstrene nu vilde træffe,
 Og snes sig fra det svære Underværk,
 Han gif til Graven med den hele Skore,
 Ja, alt som bedst han gif, han brast i Grand,
 Og ta der mumledes: en Blindføds Løge,
 Man skulde tænkt, dog kunde alle Ting,
 Da hulked han, og alt jeg toe i Hjertet,
 Og tatted Gud, som blotted hans Bidrag.
 Men see! med Eet han bad os aabne Graven,
 Jeg selv var med at vælte Stenen fra,
 I a nævned Kogleren med Keist den Døde,
 Og raabte derpaa toednende: kom ud!
 Og see! han kom, ja ikke det alene,
 Men han gif hjem, og lever nu som før,
 Jeg selv har ædt og drukket med den Døde.
 Nu vrage I domme, om det er saa svært,
 At jeg kan frygte end for Uhehaande.
 Nei, lad paa Stenen ikke dette Seigl.
 Den Stores Seigl som haver alt at raads,
 Det Seigl som binder hvert en Lufrens Hand,
 Som Salomon, den Wiseste, opbaged,
 Da ei jeg stode paa Kors og Sværd,

Naar horte er den hellige Ofreis,
 Grød du kun ikke, han er vel forvæst,
 Han er i Convolut og godt forsejlet,
 Ved Jupiter, man skalde hædtad troe,
 Den Jøde har en Blæsebæg af Lunge,
 Som selv Vulcanus ei har Mage til;
 Thi, see engang! har ei hans Kælling, Stabbe
 Blæst Marven ud af Tacitus: en Karl,
 Som, hvor vi andre stonede af Hede,
 Har blæst sig kold og Lybftere omkulb!
 Hvad? kvalmer Patten dig endnu om Hjerter!
 Dg mener du, om Jupiter fik Lyst
 Igien at gaar paa Eventyr hernebe,
 At da han kom til dette Jødepal,
 Dg ei til Rom, hvor vore Vestalinder?
 Har ventet paa ham snart i tusend Aar!
 Tacitus.
 Holb Mund, Dredgyder! har du seet mig kold,
 Hvor du og Pleer fik Klemmelfer af Hede,
 Saa viid, at bli'r jeg hved hvor du er kold,
 Har Heden vel sin gode Grund som Kulden!
 Naar jeg skal varmes, vil der Noget til,
 Som selv er varmt, og det er ikke Staalet,
 Dg det var heller ikke Jødens Død,
 Men see! i Fredags da vi kom til Byen,
 Da var det mørkt, omtrent som det er nu,

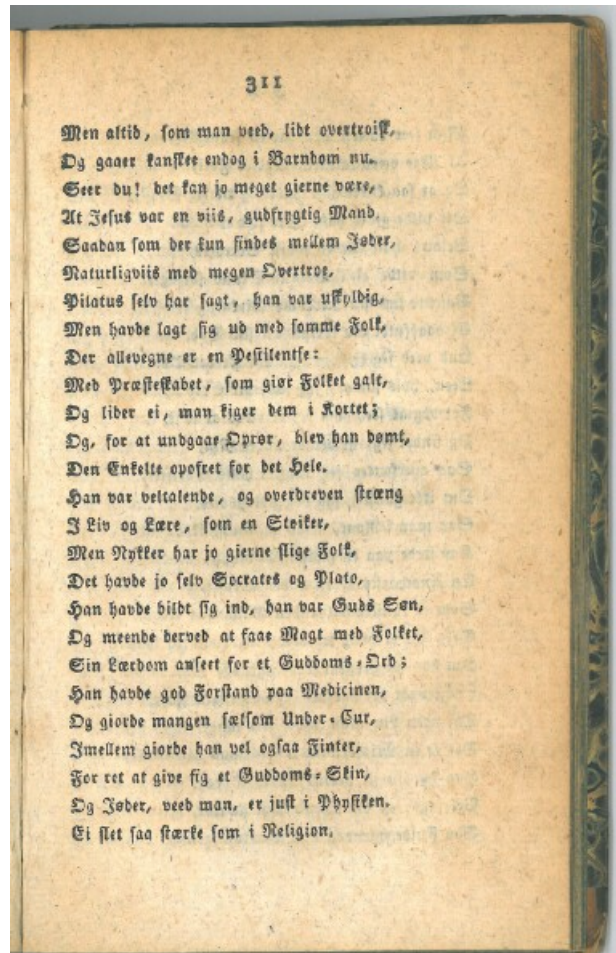
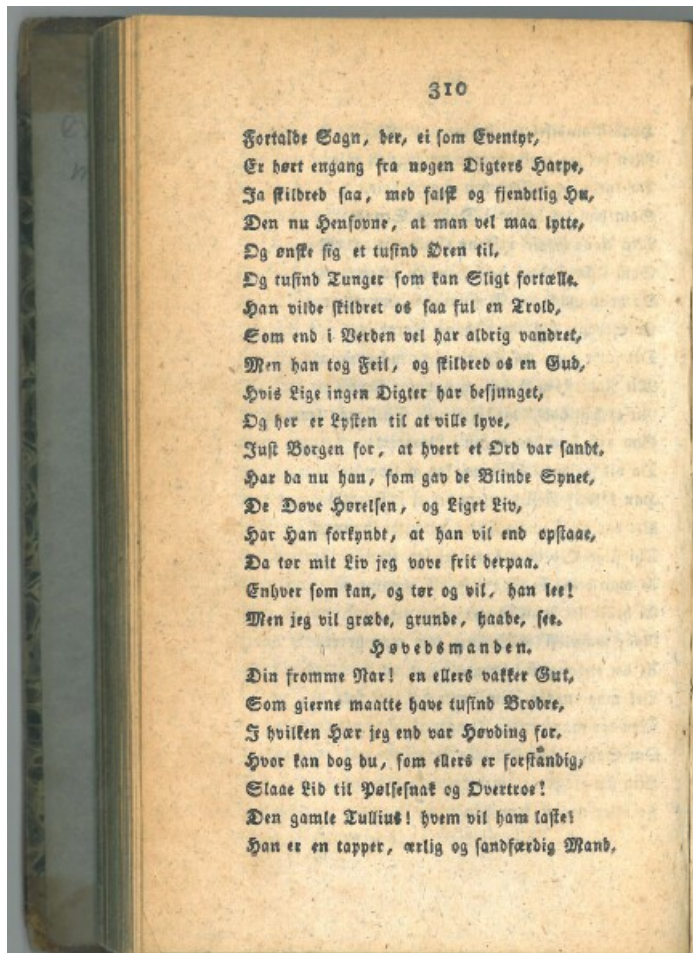
Dg Jorden rystede, som I vel huske,
 Det var kanske en ret naturlig Ting,
 Men da det dog kun skeer engang imellem,
 Er det dog ikke just som Nat og Dag,
 Dg naar man først har spytet Patten ud,
 Dg vil ei giøre sig gemeen med Fært,
 Saa bliver man ved Sligt alvorlig stemt,
 Dg mindes om en Magt man ei kan trodse,
 Om og man Gud og Keiser var i Rom.
 I sig en Stemning mødte jeg paa Gaden,
 Just som det stille blev og lyst igien,
 En Hovedmand som end fra Rom mig kændte,
 Jeg hilste ham, det er en gammel Dreng,
 Som saar hvad vore Fædre os fortalte,
 En Romer, som man nu kun finder saa,
 Saa ærlig, sandtru, Suberne hengiven,
 Som Didsids Fobier og Lato selv.
 Han kom fra Korset, hvor den Fremme døde,
 Hvis Liig vi vogte her ved Nattetid;
 Han sagde: Tacitus! en Strom af Taarer
 Nebrandt i Strammeene paa Heltens Kind,
 Han sagde: Tacitus! nu er jeg gammel,
 Dg meget hørde jeg fra fordem Tid,
 Men jeg har seet et Syn i disse Timer,
 Som sikkert Ingen har seet Mage til.
 (21)

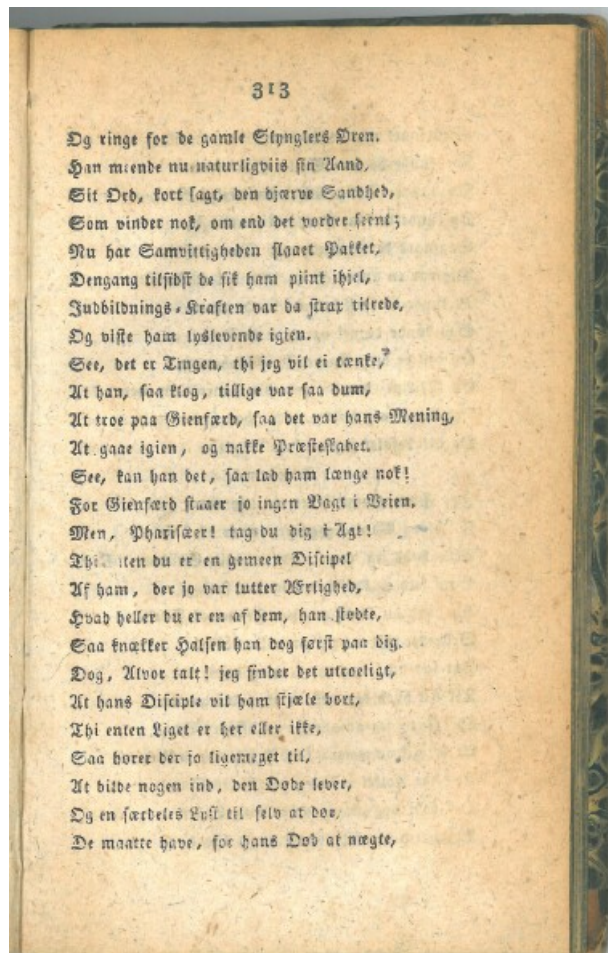
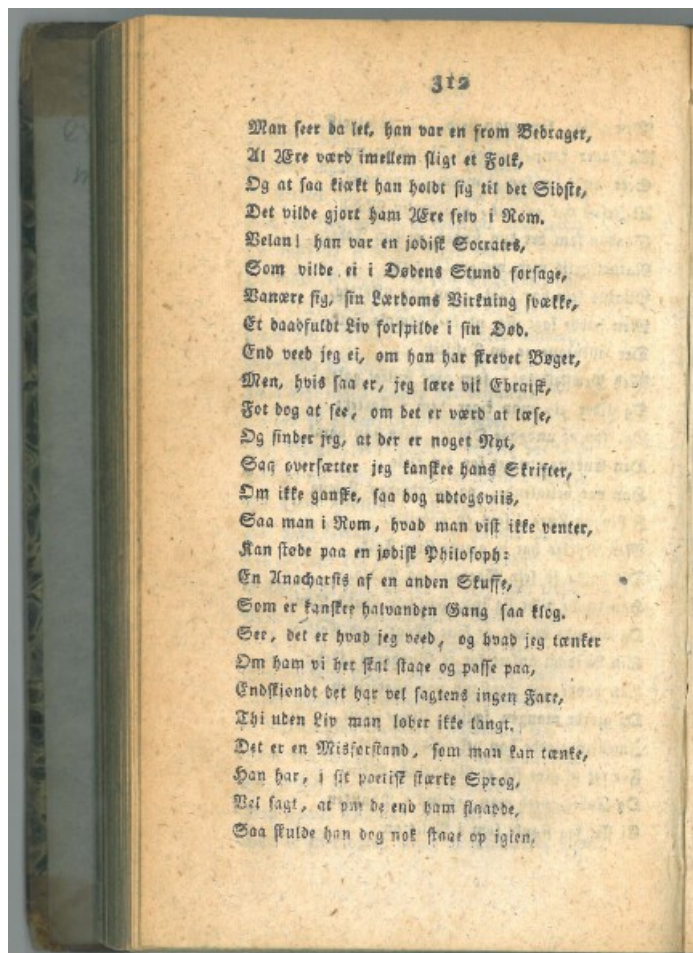

Dg som i Døden selv jeg neppe glemmer,
 Jeg saae paa Korset en Ukyldig bød,
 Ukyldig i Døds og Rov og Mord,
 Nei nei, ukyldig var han som den Spøde,
 Dg fik som Helten, kiærlig som en Kvinde,
 Dg viis som Jagen, klatte sig Guds Son,
 Dg hvis han lei, da maa og Sandhed lyde;
 Ja, jeg har seet en Halvgud lide, bød,
 Jeg saae en Røver hænge ved hans Side,
 Hvis Hjerte smelted i Hans Guddoms Stands,
 Som angertgigen lestebe sit Død,
 Dg tigged Raade af en halvdød Mand:
 Vad ham der hængde som en grov Misdæder,
 I Riget Hans at komme sig ihu,
 O, Tacitus! mit Haar blev graat med Gre,
 Med hvad i Rom man kalder saa og Dyd,
 Men nu misundte jeg den arme Røver
 Hans Skam, hans Straf, Halvgubens Raades Død,
 Thi kan du tænke dig en Gubdom smide,
 Da see ham smilende paa Korsets Træ!
 Dg hør ham troste en bedfærdig Røver!
 Ja hør ham sige med en Guddoms Røst,
 Saa fast bestemt, saa smeltende, saa upudig:
 Ja sandelig, jeg siger dig, i Dag,
 Du være skal med mig i Paradiis!

Hvad Paradiis er, det veed jeg ikke,
 Men det jeg veed, at var det sagt til mig,
 Da turde jeg i Kred mit Hoved bode,
 Som han det boiede i Dødens Stund,
 Min Haand befale i Hans Guddoms Hænder,
 Som i sin Faders heit han sin befoel,
 Dg hvad man om Eossum har sunget,
 Et Skygge kun imod hans Paradiis,
 Det sølde jeg, da Tønen giennembrøved
 Mit Inderske med sød og navnløs Fryd,
 Nu er han død, men gid min Sjæl maa leve,
 Saa viis som han er nu i Paradiis!
 Da vil jeg bød i Morgen for at leve,
 Han kaldtes Jesus, glem det ei! Farvel!
 Det var en Romers Død, netop de samme,
 Thi lige Død man hører ei saa tit,
 Ut man deraf en Stavelse vil glemme,
 Ei heller let man lægger noget til,
 Naar mageløst er Sagnet som man hører,
 Ut der engang skal lægges noget til,
 Det maa enhver, som hører det, vel føle,
 Men der maae andre Tunger til end min,
 Om Sagnet her skal løbe foran Synet,
 Hiin skumle Tøde, med det røde Skæg,
 Fortalde noget, som han selv ei digted,
 (21 *)

Som snart man vilde dem bevise broie,
 Ja, kunde de saae Solen til at sortne,
 Paa andre Tider end man veed i Rom,
 Dg kunde de saae Jorden til at ryste,
 Saa snart de stampede med Troens Fod,
 Det var en anden Sag, men det er Tingen,
 At kunde de forst det, de kunde meer,
 Saa kunde de vel og opvække Dode,
 Dg vist er det, staar Philosophen op,
 En Skielm, der hænger eller slaar ham mere!
 Jeg kiont mig bukke, naar han gaar forbi,
 Dg det befaler jeg nu hele Bagten.

T a c i t u s.

Ja, Høvedsmand! det er altsammen godt,
 I Jib og Vand jeg gaar, naar du befaler,
 Men hvad jeg troer, det er min Eiendom,
 Som selv ei Keiseren mig kan fratage,
 At hvad du sagde om den Frommes Færd,
 Bespreker mig i hvad du vilde rolke;
 Thi set nu, jeg var klog og dydig nok,
 Til Alt hvad der i Rom er galt at rette,
 Dg, set, jeg ansaae for en afsjort Sag,
 At det gik an, naar først det kunde lykkes,
 At tilde Folket ind jeg var Guds Son,
 Det kom dog aldrig over mine Læber,
 Thi hvem der vil udrette noget Godt,

Kan ei begynde med at være Logner,
 Dg den der dremmer at han er Guds Son,
 Er en hovmodig og en indbiisk Daare,
 Som seer i Alting ifkun paa sig selv,
 Gior ei hvad Gud, men hvad ham selv behager,
 Dg vil forsøre Folk til Doertros.
 Var altsaa Jesus ifkun from og dydig,
 Da var han ogsaa sikkerlig Guds Son.
 Du leer ad Tegnene han døde under,
 Men, om end Mørket, som jeg gierne troer,
 Kom frem for Solen paa sædvanlig Maade,
 Saa er det dog en hoist mærkværdig Ting,
 At det just traf, og traf tillige sammen
 Med sigt et Jordstuelo, netop ved hans Død.
 Var han Guds Son, da var det intet Under,
 At Jord og Himmels grued for hans Død,
 Men naar han var en mageløs Vedrager,
 Da synes mig, det vilde været fært.
 Men, seer du hist, hvor underligt det lydnar!

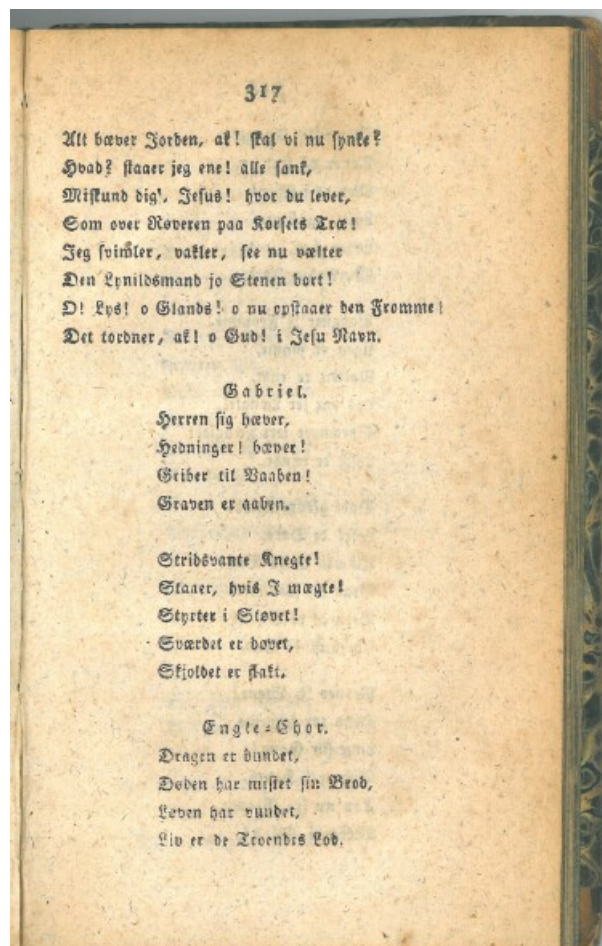
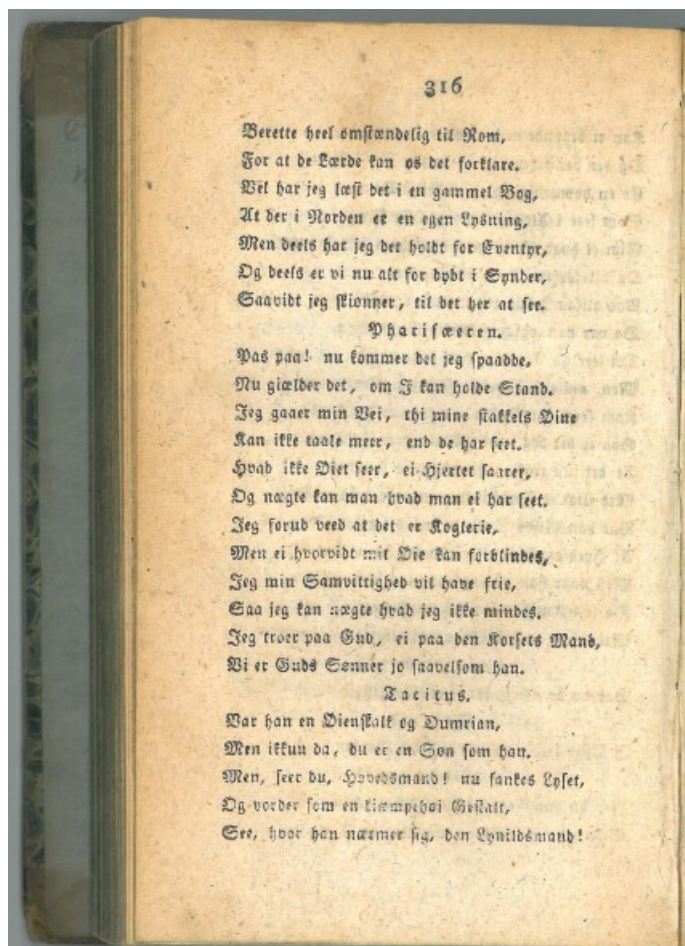
H ø v e d s m a n d e n.

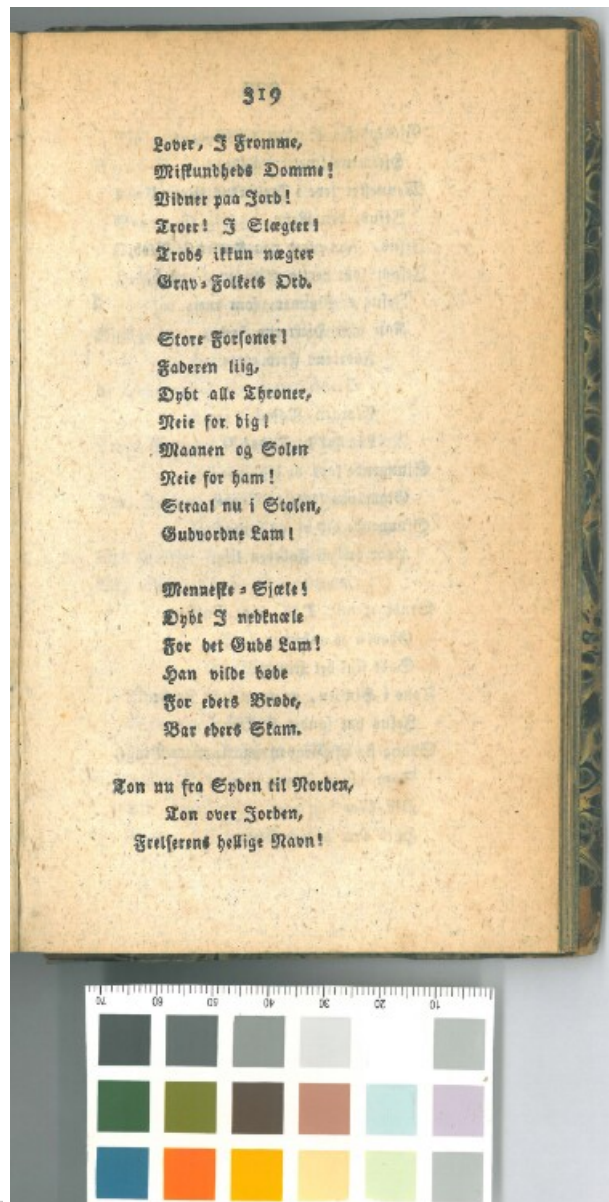
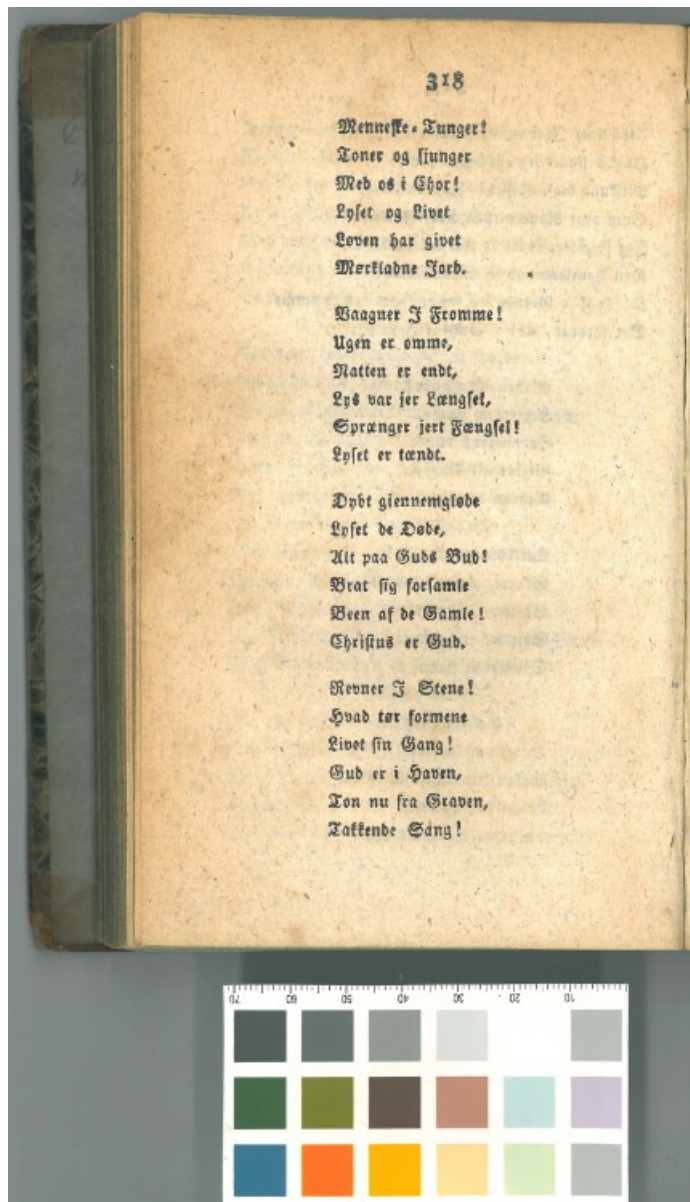
Har du da aldrig for seet Morgengry!

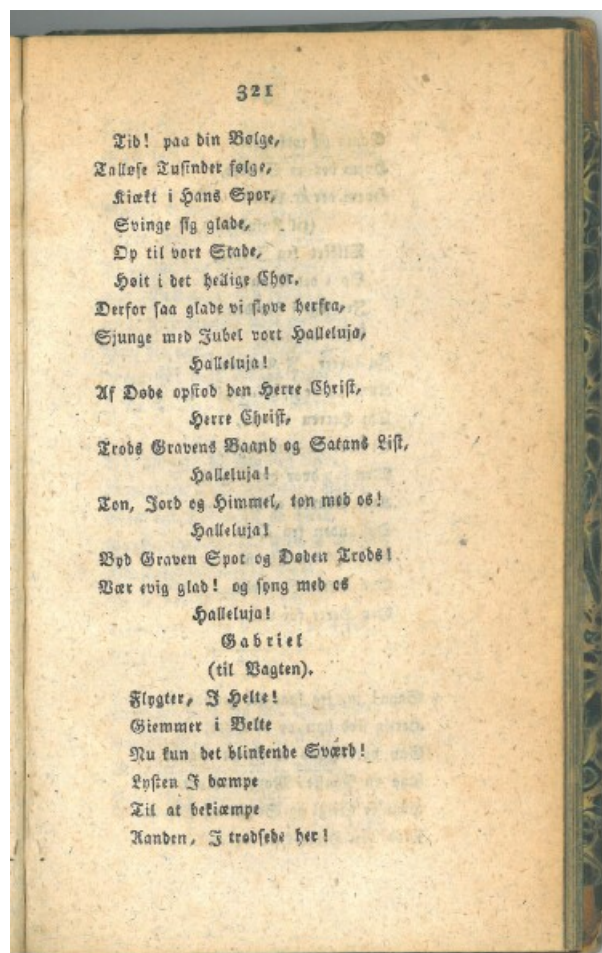
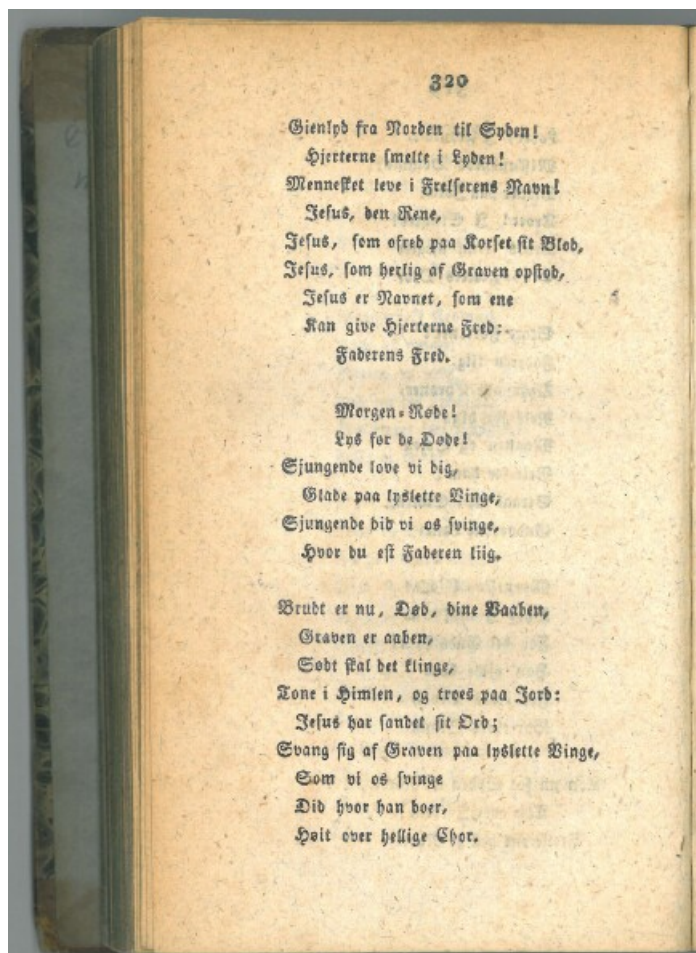
T a c i t u s.

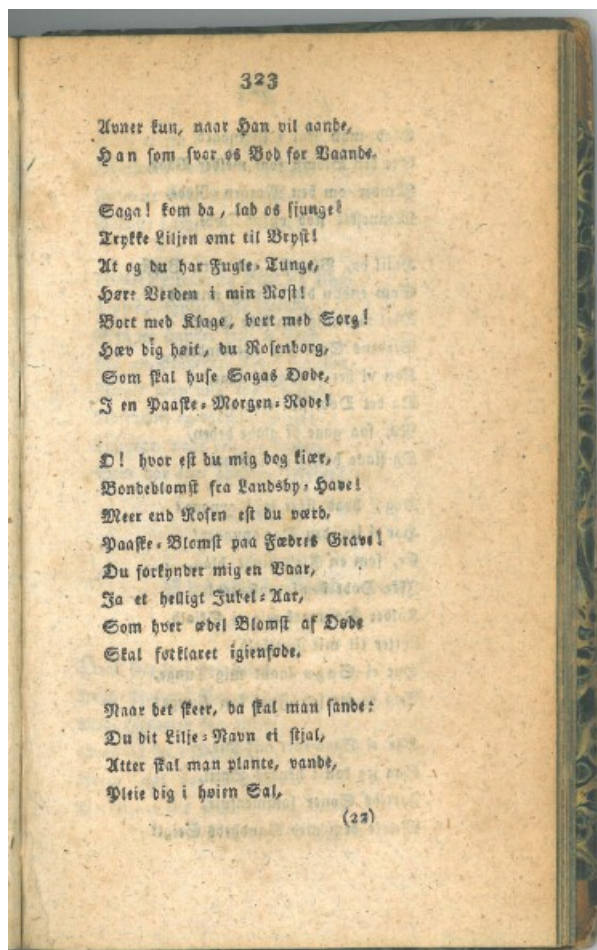
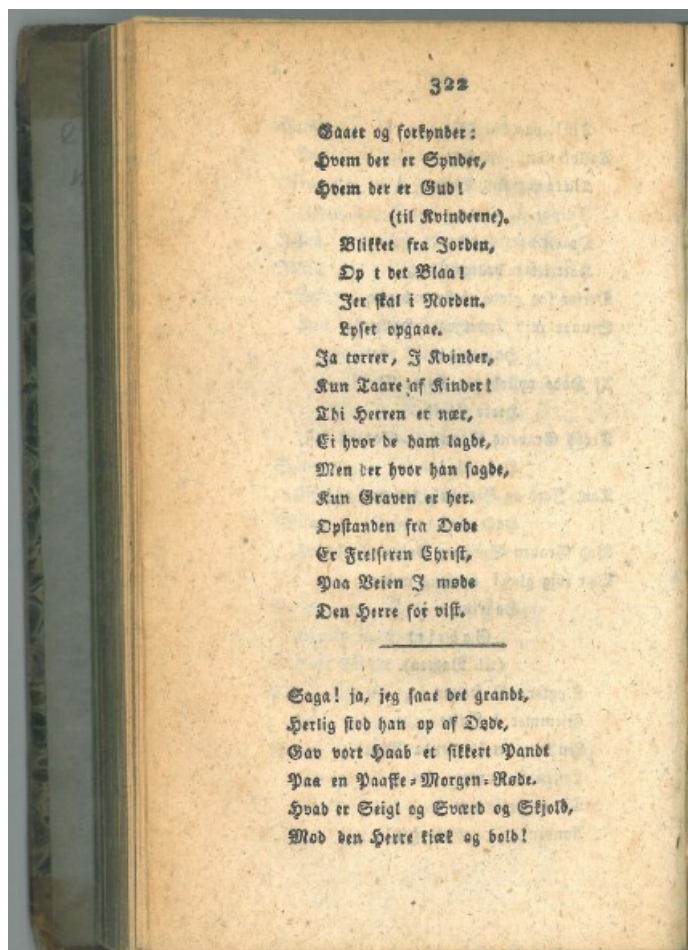
I Dier tit, men aldrig stik i Norden.
 H ø v e d s m a n d e n.
 Ja, du har Ret, det er et Phænomen,
 Som jeg optegne maa ved Dag og Time.

Slab man skal i Urtegaard
See den Blomst som melde Vaar,
Minder om den Morgen-Rode,
Mennesket stod op af Dode.

Hvilt da, Blomst! ved dette Væp,
Som endnu dig bærtig mindes!
Deel med mig den sove Døst:
Verdens Spot skal overvindes,
Kan vi her ei Dagen naae,
Da det Dode skal opstaae,
Nu, saa gaar vi glade heden,
Dg staae hellig op i Eden.

Dag, hvad siger jeg! opnaas?
Har ei jeg den Dag opnaaet!
Er, som en Kirke minde blaar,
Ikke Dødt i mig opstaaet!
Kasder Danmark mig ei Skjalb,
Lytter til mit Tonesalb!
Har ei Saga taant mig Tunge,
Saa og jeg som Fugl kan sjunge!

Har ei Saga roet mit Die,
Saa jeg kan i hendes Speil,
Fortids Epner sammensie,
Mærte dem med Sandheds Seigt!

